

ปาฐกถาพิเศษ ในทศวรรษกับการพัฒนาธุรกิจชุมชน

* ดร. สุเมธ ตันติเวชกุล

** เรียบเรียงโดย อรชา เผือกสุวรรณ

ปีพุทธศักราช 2542 เป็นปีมหามงคลยิ่งสำหรับประชาชนชาวไทยทุกหมู่เหล่า เนื่องจากเป็นปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงเจริญพระชนมพรรษา 72 พรรษา หรือ 6 รอบนักษัตร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในฐานะสถาบันอุดมศึกษาเอกชนซึ่งมีปณิธานแน่วแน่ในอันที่จะผลิตบัณฑิตให้มีทั้งคุณวุฒิและคุณธรรม พร้อมทั้งจะออกไปรับใช้สังคมและประเทศชาติ รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงอุทิศพระองค์บำเพ็ญพระราชกรณียกิจนานัปการเพื่อความผาสุกของราษฎร เพื่อความมั่นคง และเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ โดยมีได้เห็นแก่ความสุขส่วนพระองค์แต่อย่างใดตลอดระยะเวลากว่า 50 ปีแห่งการครองราชย์ พระราชกรณียกิจทั้งปวงที่ทรงคิด ทรงทำ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้

พสกนิกรของพระองค์ได้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ทรงหวังที่จะให้ทุกคนครอบครัวในชนบทเลี้ยงตนเองและพึ่งตนเองได้

เมื่อประเทศชาติประสบปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นปัญหารุนแรง ส่งผลกระทบต่อประชาชนทุกสาขาอาชีพเดือดร้อน ราษฎรส่วนใหญ่ของประเทศซึ่งเป็นเกษตรกร ต้องลำบากมากยิ่งขึ้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึงได้พระราชทานพระราชดำริเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรที่ประสบความยากลำบาก ให้สามารถผ่านพ้นวิกฤตได้ด้วยการทำเกษตรแผนใหม่อันจะส่งผลให้เกิด เศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งจะช่วยให้ชุมชนเข้มแข็ง

ดังนั้นเพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติ และเผยแพร่แนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ให้เป็นที่ประจักษ์ มหาวิทยาลัย

* กรรมการและเลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา

** รองผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต : กศ.บ. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ธุรกิจบัณฑิตยจึงได้จัดให้มีการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง “ในหลวงกับการพัฒนาธุรกิจชุมชน” ขึ้นเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2542 โดยมี ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล กรรมการและเลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ผู้ซึ่งมีบทบาทสำคัญยิ่งกับโครงการพระราชดำริ เป็นผู้บรรยาย

ประเด็นสำคัญที่ ดร.สุเมธ กล่าวในวันนั้น ได้แก่ เรื่องของชุมชนและการสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน ทฤษฎีใหม่หรือเศรษฐกิจแบบพอเพียง และการบริหารจัดการ

ดร.สุเมธ พูดถึงชุมชนในลักษณะต่างๆ สรุปได้ว่า

ชุมชนกลุ่มแรก เป็นชุมชนขนาดเล็กที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ คือครอบครัวต่างๆ มา

รวมตัวกันโดยการแต่งงานกัน ชุมชนเหล่านี้มักจะอาศัยความสะอาดกสบายจากชีวิตความเป็นอยู่ใกล้ตัวโดยอาศัยอยู่บริเวณริมน้ำ เช่น อาศัยริมน้ำเป็นที่ตั้ง ที่ทำกิน เกาะกันเป็นกลุ่มๆ

ชุมชนกลุ่มที่ 2 เป็นชุมชนขนาดกลางที่ประกอบอาชีพริมน้ำเหมือนกัน แต่พอมีถนนก็จะมาจับกลุ่มกันที่ข้างถนน และเมื่อบ้านเมืองพัฒนาขึ้นก็ขยายเข้าไปเมืองกันหมดไปทำมาหากินในเมือง ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของความหายนะ เพราะทุกคนมุ่งแต่จะคำนึงถึงเศรษฐกิจของตัวเอง จุดมุ่งหมายไม่ได้เป็นจุดสังคมแล้วแต่เปลี่ยนจากคุณค่าของสังคม ไปสู่คุณค่าของเศรษฐกิจ

ชุมชนที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสนพระทัยเป็นพิเศษ คือ ชุมชนในชนบท ทั้งนี้เพราะประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศซึ่งประกอบ

อาชีพเกษตรกรรมอาศัยอยู่ตามชนบท คำว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” นั้น ดร.สุเมธ กล่าวว่า “พระองค์ท่านรับสั่งมานานแล้วตั้งแต่เริ่มขบวนการพัฒนาตามโครงการแนวพระราชดำริ”

เมื่อก่อนนี้ประมาณ 50 ปีที่แล้ว เรามีคำพังเพยว่า “ในน้ำมีปลาในนามีข้าว” มาปัจจุบันนี้ เราเอ่ยได้ไม่เต็มปากเต็มคำแล้ว ไม่ว่าจะในน้ำหรือในนา เพราะสภาพถูกเปลี่ยนไปจนหมดเปลี่ยนเพราะเราตามกระแสโลกาภิวัตน์มากเกินไป โลกาภิวัตน์เป็นระบบสากล แต่ในทางปฏิบัติจริงๆ ไม่ได้เป็นสากล กลับเป็นเรื่องตามความคิดของชาวตะวันตกมากกว่า คนไทยไปหลงไหลทางด้านวัตถุ จนลืมคิดถึงคุณภาพชีวิต

ดร.สุเมธ พูดถึงสภาพของสังคมที่ไหลแหลกลงในปัจจุบันว่า เป็นไปตามกระแส คือคิดตามกระแส ทำตามกระแส จนลืมรากของเราเอง ว่ารากของเรานี้คือ “พันธุ์ไทย” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ลืมไปว่าจริงๆ แล้วเราเป็นประเทศเกษตรกรรมไม่ใช่ประเทศอุตสาหกรรม เราทิ้งความร่ำรวยที่เป็นพื้นฐาน ไปสู่สิ่งที่เราไม่ได้เป็นเจ้าของเลยแม้แต่น้อย คือ อุตสาหกรรม

ความร่ำรวยพื้นฐานที่ ดร.สุเมธ กล่าวถึงได้แก่ อาชีพหลักของคนไทย คือ ผลผลิตที่ได้จากการเกษตร เช่น ข้าว ยางพารา ทุบัก ไม้สัก เรามองข้ามสิ่งเหล่านี้ไปกลับไปให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรม และในที่สุดเราก็ร่ำรวยความเป็นหนี้ขึ้นมาแทน

การพัฒนาอุตสาหกรรมนั้น จะต้องประกอบด้วยอย่างน้อย 3 สิ่ง ได้แก่ เงิน

เทคโนโลยี และคน แต่ประเทศไทยไม่มี สิ่งเหล่านี้รองรับเลย ไม่ว่าจะเป็นเงินทุน อุปกรณ์ เครื่องมือ แม้กระทั่งคนที่จะบริหาร ทั้งบริหารเงิน และบริหารเทคโนโลยี เราต้องอาศัยต่างชาติทั้ง นั้น ที่สำคัญ อุตสาหกรรมไม่เคยเลือกที่จะไปอยู่ในชนบท เพราะจะทำให้ต้นทุนสูง ดังนั้น จะเกาะติดอยู่ในเมืองใหญ่ๆ ในเขตชุมชนใหญ่ๆ ที่มีการคมนาคมสะดวก เพราะฉะนั้นชุมชนที่เป็นพลัง สำคัญซึ่งก็คือ เกษตรกรทั้งหลายก็จะละทิ้งพื้นที่ที่ตัวเองเคยอยู่ เคยประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นพื้นฐาน ของความร่ำรวย โยกย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองกันหมด หรือเกือบหมด โครงสร้างทางสังคมในชุมชนจึง สูญหายไปหมดสิ้น กิจกรรมที่เคยทำเป็นพื้นฐาน ถูกมองข้าม แต่กลับเห็นดีไปกับวัตถุนิยม เพราะ กระแสโลกเปลี่ยนไป กระแสผลักดันให้เข้าไปสู่วัตถุ ยึดเงินเป็นหลัก ชุมชนในชนบทจึงถูกทำลายไป โดยสิ้นเชิง

ดร.สุเมธ ย้ำว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้า- อยู่หัวฯ ทรงทอดพระเนตรเห็นปัญหาดังกล่าว ตลอดเวลา และทรงเตือนทุกฝ่ายให้ทำเศรษฐกิจ พอเพียง ซึ่งพระองค์รับสั่งไว้ตั้งแต่เมื่อ 50 ปีที่แล้ว เนื่องจากทรงห่วงใยราษฎร ประสงค์จะให้ ราษฎรพึ่งตนเองได้ถ้าเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจ ทรงเตือนหน่วยราชการต่างๆ ไม่ให้นำเครื่องมือ หนัก เช่น รถแทรกเตอร์ รถดัก ฯลฯ เข้าไปใช้ กับชาวบ้านในชนบทเร็วเกินไป ทรงเป็นห่วงกลัว ว่าชาวบ้านจะละทิ้งจอบเสียม และต่อไปเขาจะ ช่วยตัวเองไม่ได้ พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ก้าวไป สู่วิถีเปลี่ยนแปลงสมัยใหม่เร็วเกินไป ไม่

ประสงค์จะให้ชาวบ้านละทิ้งแก่นสารของชีวิต ชุมชนในชนบท คือ การเกษตรไปทำอย่างอื่นจน กว่าจะมีความพร้อมเสียก่อน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงเห็น ความสำคัญของเศรษฐกิจพอเพียง และทรง เปรียบเศรษฐกิจพอเพียงเหมือนเสาเข็ม ซึ่งเป็น ฐานรากของตึกรามบ้านช่อง ต้องรองรับทุกสิ่ง ทุกอย่าง เสาเข็มจะต้องมีรากฐานมั่นคงสอด คล้องกับน้ำหนักที่จะต้องรับ ดังนั้น เศรษฐกิจ พอเพียงก็คือ ฐานรากของชีวิต และส่วนที่เสริม รากให้แข็งแรงก็คือ เศรษฐกิจชุมชน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รับสั่งถึง เศรษฐกิจพอเพียงว่า “แท้ที่จริงคำนี้มีค่าคุณแจ อยู่คำเดียวคือคำว่า “พอ” หมายถึง พอ ประมาณ” ซึ่งไม่ได้หมายถึง การพอแต่ด้านวัตถุ อย่างเดียว แต่รวมถึงการพออยู่พอกิน พุดแต่ เพียงพอ และมีพฤติกรรมแต่เพียงพอ เพราะ ฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องอยู่ด้วยด้วยความพอดี ทั้งหมด แล้วค่อยๆ ก่อร่างสร้างตัวขึ้นไป การเพิ่ม รายได้ให้ครบครัน หรือชุมชนจะเป็นการสร้าง ความเข้มแข็งได้ดีที่สุดในขณะเดียวกันก็ตัดราย จ่ายที่ไม่จำเป็นออก เป็นการ “ออม” ไปในตัว

การฝังเสาเข็มในชีวิต ในความหมายที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รับสั่ง เป็น กระบวนการพัฒนา เริ่มจากการที่ทำให้ครอบครัว หรือชุมชนนั้นๆ อยู่ได้ด้วยตัวเองเสียก่อนโดยการ ตัดรายจ่าย และเพิ่มรายได้ พระองค์จึงพระราช ทานแนวทางการทำเกษตรแผนใหม่ หรือ “ทฤษฎีใหม่” ให้เกษตรกรนำไปใช้ ซึ่งการทำ

เกษตรแผนใหม่จะนำไปสู่ เศรษฐกิจแบบพอเพียง

ทฤษฎีใหม่ คืออะไร

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า ทรงมีพระราชดำริเกี่ยวกับ ทฤษฎีใหม่ คือ การจัดการหรือจัดแบ่งที่ดินที่มีอยู่ออกเป็นสัดส่วนที่ชัดเจนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการทำเกษตร การคำนวณโดยหลักวิชาการเกี่ยวกับปริมาณน้ำที่จะกักเก็บให้พอเพียงต่อการเพาะปลูกตลอดปี และการวางแผนที่สมบูรณ์แบบสำหรับเกษตรกรรายย่อย

ทฤษฎีใหม่ของการทำเกษตรขั้นต้น คือ ให้แบ่งพื้นที่ออกเป็น 4 ส่วน ตามอัตราส่วน 30 : 30 : 30 : 10 ซึ่งหมายถึง

พื้นที่ส่วนที่หนึ่ง ประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ ให้ขุดสระสำหรับกักเก็บน้ำเพื่อใช้เก็บน้ำในฤดูฝน และนำไปใช้ในการทำการเกษตร ปลูกพืช ซึ่งจะส่งผลให้เกิดประโยชน์ตามมาอีกมาก อาทิ เลี้ยงปลาในสระที่ขุดไว้ ใช้สาหร่าย ใช้ตัวไรที่เกิดขึ้นในสระเป็นอาหารธรรมชาติ รอบๆ สระก็สร้างเล้าไก่ เลี้ยงไก่ไว้กินไข่ ถ้าเหลือก็ขายได้ พื้นที่รอบๆ ปลูกไม้ผลหรือทำสวนครัว ปลูกผัก พริก ขิง ข่า ตะไคร้ สำหรับเป็นอาหารในครอบครัวได้อีก

พื้นที่ส่วนที่สอง อีกประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ สำหรับใช้ปลูกข้าว ไม้ใช้ปลูกเพื่อขาย แต่ปลูกเพื่อบริโภคในครอบครัว ข้าวเป็นอาหารหลักของคนไทยอยู่แล้ว ไม่ต้องไปซื้อหาจากที่อื่น หลังจากหมดฤดูทำนาแล้ว พื้นน่ายังขึ้นอยู่ สามารถปลูกถั่วได้อีก เมื่อเก็บเมล็ดถั่วแล้วยังไถ

ต้นถั่วให้บำรุงดินสำหรับการทำนาในฤดูต่อไปได้อีกด้วย

พื้นที่ส่วนที่สาม อีก 30 เปอร์เซ็นต์ สำหรับปลูกป่า ไม้ที่ปลูกนั้นควรจะเป็น ไม้ 3 อย่าง ให้ประโยชน์ 4 อย่าง ไม้ 3 อย่าง หมายถึง ไม้ที่มีความจำเป็นและสำคัญต่อชีวิต ได้แก่ ไม้เนื้อแข็ง ไม้ที่กินได้ และไม้ที่เป็นเชื้อเพลิง ส่วนประโยชน์ที่ 4 ที่ตามมาคือ เมื่อรวมกันแล้วจะกลายเป็นป่าขึ้น

พื้นที่ส่วนที่สี่ ที่เหลืออีก 10 เปอร์เซ็นต์ ใช้เป็นที่อยู่อาศัย เป็นโรงเรียนหรือถนน ถนนหากทุกคนครบถ้วนในชนบททำได้เช่นนี้ เศรษฐกิจพอเพียงก็จะเกิดขึ้น และสามารถเลี้ยงตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งผู้อื่น

ประเด็นสำคัญอีกเรื่องที่ ดร.สุเมธ เน้นคือ เรื่องของการบริหารการจัดการ ดร.สุเมธ ชี้ให้เห็นว่า เกษตรกรไทยส่วนใหญ่ ยังไม่เข้าใจเรื่องวิธีการบริหาร การจัดการ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องสอนให้เกษตรกรรู้ รู้จักการควบคุมกระบวนการผลิต รู้จักว่าต้นทุนคืออะไร จะต้องพยายามทำความเข้าใจกับชาวบ้าน ใช้คำง่ายๆ อธิบายง่ายๆ อย่าสอนโดยวิธีการนำ แต่ควรสอนโดยการแนะนำสอนให้เกษตรกรรู้จักคิด และเข้าใจได้ด้วยตัวเอง ภูมิปัญญาของชาวบ้านมีอยู่แล้ว เราเพียงช่วยชี้แนะเท่านั้น ซึ่งอาจต้องใช้เวลานาน แต่ก็คุ้มค่า เพราะเมื่อเขาเข้าใจกระบวนการผลิต หรือขั้นตอนการบริหาร ก็จะทำให้เกิดเป็นธุรกิจชุมชนขึ้นได้ เพราะธุรกิจชุมชนนั้นจะต้องอาศัยความรู้ ต้องมีปัจจัยรองรับ รู้จักใช้น้ำใช้ดิน รู้จักเลือก

ทำเล และต้องมีสติปัญญา หรือภูมิปัญญา ถ้าทุกอย่างพร้อมชาวบ้านรู้จักคิด รู้จักทำ รู้จักบริหารจัดการ ชาวบ้านก็จะสามารถทำธุรกิจในชุมชนได้ เมื่อเกิดธุรกิจชุมชนขึ้นแล้ว ก็จะสามารถก้าวไปสู่การเป็นอุตสาหกรรมได้โดยไม่ยากนัก

หากจะถามว่า ธุรกิจชุมชน ทำแล้วรวยไหม ตอบได้ว่า รวย แต่รวยเร็วไหม ไม่เร็วไม่ทันใจแน่ แต่ถ้าถามว่า รวยยั่งยืนไหม คำตอบคือ รวยยั่งยืน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นปัจจัยนั้น เป็นของเราทั้งหมด

ดร.สุเมธ จึงย้ำว่า ยังไม่สายเกินไปที่จะกลับมาคิดถึงคุณค่าเดิมของชีวิต ธุรกิจชุมชนเป็นเรื่องที่ทำได้ และจะช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลด้วย แต่รัฐบาลต้องเห็นความสำคัญของเรื่องนี้ก่อน ดร.สุเมธ กล่าวว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็มีได้ทรงห้าม ถ้าส่วนไหนที่รัฐทำอยู่แล้วและทำได้ก็ให้ทำต่อไป แต่ในส่วนอื่นที่ชาวบ้านยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ก็ทรงชี้แนะให้กลับมาใช้วิธีการนี้ก่อน เพื่อชุมชนจะได้อยู่รอด พระองค์ท่านทรงมองเหมือนกับที่แผนพัฒนาสังคมฯ ฉบับที่ 8 มองคือ คนต้องดี ระบบต่างๆ จะสำเร็จได้ชาวบ้านต้องสามัคคีกัน ต้องมีจิตใจเอื้ออาทรต่อกัน ไม่ใช่เอาลักษณะความคิดในเชิงธุรกิจทั้ง 100 เปอร์เซ็นต์ เข้าไปจับ เพราะจะทำให้คนเห็นแก่ตัว คิดแต่จะกอบโกยและทำลายกันเองมากขึ้น

ดร.สุเมธ ให้ข้อคิดว่า ขณะนี้ผลพวงจากความพินาศของอุตสาหกรรมเกษตรยังมีอยู่และยังคงมีต่อเนื่อง ซึ่งน่าจะเป็นโอกาสทองที่ทำให้ผู้คน

กลับคืนสู่ชนบท รัฐบาลมุ่งแต่จะช่วยตัวคนซึ่งผิด รัฐบาลควรเข้าไปช่วยปรับสภาพพื้นที่ในชุมชนเพื่อรองรับคนตกงานที่เขาเหล่านั้นจะกลับบ้าน รัฐบาลต้องลงทุนทำในเรื่องนี้ให้ได้ การปรับฐานทรัพยากรที่อยู่ในพื้นที่ เป็นสิ่งที่รัฐจะต้องรีบทำโดยเร็วที่สุด เพื่อมิให้เกิดความเสียหายหรือสูญเสียมากไปกว่านี้

ประเด็นสุดท้าย ที่ ดร.สุเมธ ทิ้งท้ายไว้ในการสัมมนา คือ นอกจากเรื่อง เศรษฐกิจพอเพียงแล้ว สิ่งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานแก่ประชาชนชาวไทยมีอีก 2 อย่าง คือ ความเฉลียวฉลาด และ รู้รักสามัคคี โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่า รู้รักสามัคคี พระองค์ท่านทรงแยกเป็น 3 คำคือ รู้ รัก และสามัคคี หมายความว่า ก่อนจะทำอะไรต้อง รู้ เสียก่อน รู้ต้นตอ รู้ปัญหา รู้ทางแก้ไข แค่นี้ก็รู้อย่างเดียวไม่เกิดประโยชน์อะไร ส่วนคำว่า รัก นั้น คือ ความเมตตา ความปรารถนาดีที่จะเอาสิ่งที่รู้ออกมาแก้ปัญหาส่วนรวมให้ได้ และคำว่า สามัคคี หมายถึงการรวมกันเป็นหมู่คณะเพื่อจะได้เกิดพลัง อย่าทำคนเดียว ให้ทำเป็นกลุ่ม ให้สามัคคีกัน

สรุปว่าพระองค์ท่านพระราชทาน 3 อย่าง คือ

1. อยู่อย่างวิถีชีวิตไทย
2. อยู่ด้วยความเฉลียวฉลาด
3. อยู่อย่างสามัคคี

การอยู่อย่างวิถีชีวิตไทย คืออยู่แบบพอเพียง พอประมาณ และอยู่อย่างฉลาดโดยการ

นำสิ่งที่อยู่รอบตัวมาประกอบกันให้เกิดเป็นความ
พอดี หรือเศรษฐกิจพอเพียง วางรากฐานเข้าไป
สู่ธรรมชาติที่สมดุล มีความสามัคคีกัน ช่วยกันคิด

ช่วยกันทำ แล้วจะมีความสุข ซึ่งอาจไม่สนุกนัก
แต่เกิดความสุข และเป็นความสุขที่ยั่งยืนถาวร

เกือบ 3 ชั่วโมงที่ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล พูดถึงโครงการตามแนวพระราชดำริ การทำเศรษฐกิจ
พอเพียงและธุรกิจชุมชนในฐานะผู้รับสนองพระราชดำริและผู้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาท ทำให้ผู้เข้าฟัง
การบรรยายในวันนั้น ได้รับรู้และสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ทรง
มีต่อประชาชนชาวไทย เป็นล้นพ้น หาที่สุดมิได้